

[Jens Møller.]

hvad vi hele tiden er gået ind for. Det gælder afskaffelsen af flytteskatten, det gælder parcelhusbeskatningen, der ikke må hæves, det gælder store besparelser, og det gælder virkelige skattelettelser. Det er noget, der har stået på vores program lige siden før sidste valg; det er ikke noget nyt, som enkelte har antydnet, og det er ikke andet end det, vi er gået ind for. Nu er det blevet skrevet i en betænkning, som er underskrevet af vores parti. For os er der ingen forskel på, om noget står på et papir, eller det bare er noget, vi siger, for når vi siger, at vi virkelig vil noget, så vil vi det, og så regner vi det for lige så bindende, som om det stod på et stykke papir. Der er altså for os ikke tale om et forlig i almindelig forstand.

Hvorfor vil jeg nu understrege det så tydeligt? Det vil jeg gøre, fordi vi mener, det ville være temmelig katastrofalt, hvis dette skulle medføre en opdeling af folketinget i to blokke. Vi mener, at vi må holde dørene åbne for forhandling også til andre sider hen over midten i dansk politik, for at sige det rent ud: for forhandlinger og samarbejde også med socialdemokratiet. Der er en lang række problemer, vi gerne vil løse, og hvor vi gerne vil have socialdemokraterne med til det. Jeg kan i flæng nævne nogle stykker af dem: nulindkomsterne, de sociale boligsekskaber, der mere og mere trænger til en hjælp, boligpolitikken i det hele taget, lettelser for folkepensionisterne osv.

Nu er der flere, der her fra denne talerstol har talt om, hvordan vi nåede frem til den situation, vi har i dag, hvor der altså er et flertal for disse afgiftsforslag. Det har sådan set ikke megen mening at blive ved med at tærskes i det, men det kan måske have en vis historisk interesse, da der er kommet oplysninger frem fra forskellig side og meninger særlig fra de folk, der ikke har deltaget i disse forhandlinger, meninger, som ikke altid lige svarer til virkeligheden, sådan som i hvert fald jeg ser den.

Der har her været tale om et samarbejde med regeringspartiet naturligvis, men dernæst mellem 3 partier: de konservative, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti; alle tre partier har stået sammen i det arbejde lige fra begyndelsen. Hvis jeg ligesom skulle karakterisere, hvor de forskellige partier efter min opfattelse især har lagt deres

indsats, må jeg sige, at de konservative har virkelig lagt et arbejde i det her og kæmpet for at få det igennem. Centrum-demokraterne, ja, det er måske nok typisk, at det er dem, der har talt med de store bogstaver, og det gælder både her fra denne talerstol og i udvalg og under forhandlinger. Hvad har så kristeligt folkeparti gjort? Ja, vi mener, at vores opgave i denne forbindelse mest af alt har været at sørge for, at der ikke blev lovet mere end højst nødvendigt, og det vil i virkeligheden sige, at der ikke blev lovet mere end det, vi alligevel hele tiden har villet.

Jeg må sige, at i det store hele er vi vældig godt tilfreds med den udvikling, tingene har taget. Vi har opnået, hvad vi ville. Vi har ikke lukket nogen døre, og vi har været med til sammen med andre partier at redde landet fra et valg, der i den nuværende situation ville være både meningsløst og kostbart.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg tror nok, at både nutiden og fremtiden har nøglen til historien bag kulisserne i hr. Jens Møllers sidste bemærkninger: at man har reddet, jeg vil ikke sige nationen, men folketinget fra et valg, og det var vel i virkeligheden noget af det, det drejede sig om. Jeg erindrer om, hvad jeg sagde under anden behandling, at man befandt sig i en situation, hvor man på den ene side ville lave kæmpemæssige økonomiske indgreb, og på den anden vægrede sig ved overhovedet at tale med landets vælgere om, hvorvidt der kunne findes andre løsninger.

Nu har vi fået denne ejendommelige situation, at der kommer skærpede afgifter, og samtidig kan man næsten sige, at regeringen har fået en ny ideologisk leder i hr. Glistrup. Dermed har vi jo fået aflivet myten om, at hr. Glistrup skulle repræsentere noget, der bare mindede om varetagelse af småkårsfolks interesser.

Det har nogle gange været til stor glæde for den borgerlige presse, når hr. Glistrup fra denne talerstol forkyndte, at fremskridtspartiet var et arbejderparti. Jeg er næsten sikker på, at alle de almindelige mennesker, der er i oprør over priser, skatteflåning og alt andet så en udvej i disse forjættende toner, der lød fra fremskridtspartiet, i dag i deres stille sind knytter næverne og siger: det var dog for galt.